

“Ilgi gaidīto “Šāntarāma” turpinājumu nav viegli ievietot konkrēta žanra rāmjos, un tas ir viens no šī romāna daudzajiem plusiem. Spilgtais galvenais varonis – austrāļu bēglis Lins ar iesauku Šāntarāms – ir gudrs, viņš spēj sevi aizstāvēt, citē diženus rakstniekus, milzu ātrumā traucas cauri Bombejai uz motocikla, grāmatas sākumā drosmīgi cenšas tikt pāri zaudētas mīlestības sāpēm, turklāt viņam ir sirdsapziņa... Autoram lieliski izdevies saglabāt darbības spraigumu. Lasītājam neatliek nekas cits, kā drudžaini šķirt lappusi pēc lappuses.”

Publishers Weekly

“Robertssam izdevies radīt draudīgu atmosfēru, kuru caurauž nemītīgā spriedze, ko jūt no cietuma izbēdzis noziedznieks: kuru katru brīdi Linu gaida nāve vai nodevība... Nepārprotami skaidrs ir arī tas, ka Robertss mīl un saprot Indiju.”

Sunday Times

“Grāmatā jūtama personiskās pieredzes atblāzma. Jāatceras, ka Robertss pats reiz bijis bruņots laupītājs un izbēdzis no Austrālijas cietuma; savulaik viņš uzskatīts par austrāļu policijas visvairāk meklēto noziedznieku. Lai gan Robertss vairākkārt uzsvēris, ka viņa grāmatas ir fantāzijas auglis, ir vien daži autori, kuri spēj tik reālistiski un ticami aprakstīt ieslodzījuma šausmas, cietuma dumpja ārprātu un korumpētu policistu domāšanu.”

New York Times

“Robertsa pirmā grāmata – “Šāntarāms” – kļuva par starptautisku best-selleru, un tas pats gaida arī “Kalna ēnu”.”

Library Journal

““Kalna ēna” ir smalks trilleris, taču tajā jaušams arī patiens Indijas kolorīts un atmosfēra, kas visu stāstījumu un lasīšanas pieredzi padara īpašu. Ir aizraujoši kaut vai vizualizēt skaņas, gaismas un sikās ieliņas.”

Livemint.com

“Mīlestības meklējumi, garīgums, pašatklāsmē un cilvēce – tās ir tēmas, pie kurām rakstnieki atgriežas atkal un atkal. Arī Gregorijs Deivids Robertss savā jaunajā grāmatā “Kalna ēna” apraksta līdzīgu ceļojumu, kurā tēli cenšas sadzīvot ar pagātnes rēģiem.”

The Express Tribune

GREGORY DAVID
ROBERTS

THE
MOUNTAIN
SHADOW

GREGORIJS DEIVIDS
ROBERTSS

KALNA ĒNA

No angļu valodas tulkojusi
Māra Poļakova

821.111(94)-31

Ro 034

Gregory David Roberts
THE MOUNTAIN SHADOW

Copyright © 2015 by Gregory David Roberts

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Māra Poļakova, 2018

© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2018

ISBN 978-9934-0-7307-6

SATURS

PIRMĀ DAĻA	9
OTRĀ DAĻA	103
TREŠĀ DAĻA	149
CETURTĀ DAĻA	207
PIEKTĀ DAĻA	301
SESTĀ DAĻA	389
SEPTĪTĀ DAĻA	487
ASTOTĀ DAĻA	525
DEVĪTĀ DAĻA	569
DESMITĀ DAĻA	627
VIENPADSMITĀ DAĻA	681
DIVPADSMITĀ DAĻA	729
TRĪSPADSMITĀ DAĻA	775
ČETRPADSMITĀ DAĻA	819
PIECPADSMITĀ DAĻA	881

Dievietei

PIRMĀ DAĻA

PIRMĀ NODAĻA

VISA PIRMAVOTS, ŠIS STAROJUMS, VAR IZPAUSTIES dažādos veidos, un šo veidu, ticiet man, ir vairāk nekā zvaigžņu debesīs. Lai uzmirdzētu, pietiek ar vienu labu domu, taču arī viena vienīga kļūda var nodedzināt veselu mežu tavā sirdī, aptumšot visas zvaigznes debesīs. Kamēr kļūda vēl gruzd, izpostīta mīlestība vai zudusi ticība tevi var pamudināt domāt, ka viss ir pagalam, tu vairs nespēj iet uz priekšu. Tomēr tā nav. Tā nemēdz būt. Lai ko tu dari, lai kur maldies, mūžīgais starojums vienmēr ir ar tevi. Viss labais, kas tevī ir miris, var atkal mosties dzīvei – vajag tikai ļoti gribēt. Sirds neprot padoties, jo tā neprot melot. Tu pacel acis no lappuses, iekrīti pilnīgi sveša cilvēka smaidā, un meklēšana sākas atkal no jauna. Tā vairs nav tāda pati kā iepriekš. Tā vienmēr ir citāda. Vienmēr kaut kas cits. Taču jaunais mežs, kas atzeļ rētu izvogotajā sirdī, reizēm ir spītīgāks un stiprāks nekā pirms ugunsgrēka. Un, ja tu tur paliec – paliec šajā iekšējā mirdzumā, šajā jaunajā gaismas mājoklī, visu piedodot un nepadodoties, – tu vienmēr agri vai vēlū nonāksi turpat, kur mīlestība un skaistums radīja pasauli: sākumā. Un sākums būs. Sākums.

– Sveiks, Lin! Cik vareni sākas mana diena! – kaut kur tumšajā, mitrajā istabā sauca Vikrams. – Kā tu mani atradi? Kad atgriezies?

– Tikko, – es atbildēju, stāvēdams platajās stiklotajās divviru durvīs, aiz kurām bija istabas plašā veranda. – Viens no zēniem pateica, ka tu esi šeit. Iznāc ārā uz mirklīti!

– Nē, nē, vecais, nāc *iekšā!* – Vikrams smiedamies kļiedza. – Iepazīsties ar *čaļiem!*

Es vilcinājos. Manas acis, pilnas debesu dzidruma, tumšajā istabā spēja saskatīt vien melnus kunkuļus. Skaidri redzēju tikai divus saules zobenus, kuri dūrās cauri aizvērtajiem slēģiem, šķeļot pušu virmainus

mākoņus, kas smaržoja pēc aromātiska hašiša un brūnā heroīna piedegušās vaniļas.

Atsaucot atmiņā to dienu, narkotiku smārdu, tumšās ēnas un nokaitēto gaismu, kas strēlēm ieplūda istabā, esmu sev jautājis: kas mani apturēja uz sliekšņa un liedza iet tālāk? Vai tā bija intuīcija? Esmu sev daudzkārt jautājis, cik atšķirīgi būtu ritējusi mana dzīve, ja es tajā brīdī būtu pagriezies un aizgājis.

Lēmumi, kurus mēs pieņemam, ir zari varbūtību kokā. Pēc tās dienas Vikrams un nepazīstamie cilvēki, kuri atradās tajā istabā, uz trim lietavu gadskārtām kļuva par jauniem zariem mežā, kas kādu laiku bija mūsu kopīgās mājas pilsētas džungļos, kuros lapoja mīlestība, nāve un augšāmcelšanās.

Vienīgais, ko es no tās mirklīgās saminstināšanās atceros pilnīgi skaidri, ir brīdis, kurš man tobrīd vispār nešķīta svarīgs: kad Vikrams, iznācis no tumsas, saķēra mani aiz elkoņa un vilka iekšā, man no viņa sviedrainās delnas pieskāriena pārskrēja šermuļi.

Pats galvenais priekšmets šajā lielajā taisnstūrveida istabā bija milzīga, aptuveni trīs metrus gara gulta ar galu pie kreisās sienas. Tajā, sakrustojis rokas uz krūtīm, izstiepies gulēja kāds vīrietis sudrabortā pidžamā – vai varbūt tas bija vīrieša likis: lai vai kā, es neredzēju, ka viņa krūtis cilātos.

Uz gultas malas sēdēja vēl divi vīrieši – viens pa labi, otrs pa kreisi no nekustīgā miesas blāķa. Viņi gatavoja *čilum* pīpes. Pie sienas, tieši virs mirušā vai dziļā miegā aizmigušā vīrieša, bija ļoti liela glezna, kurā attēlots parsu ticības pravietis Zaratustra.

Manas acis pamazām pierada pie tumsas, un es ieraudzīju, ka pie galasienas iepretim verandai ir trīs lieli krēsli, starp kuriem atradās divas smagas, senlaicīgas kumodes. Katrā krēslā kāds sēdēja. Uz grīdas bija ļoti liels un dārgs persiešu paklājs, pie sienām – vairākas parsu tradicionālajās drānās ģērbtu cilvēku fotogrāfijas. Pa labi no manis, iepretim gultai, uz naktsgaldiņa marmora virsmas stāvēja audiosistēma. Pie griestiem bija divi ventilatori, kuri griezās tieši tik lēni, lai neizklīdinātu dūmu vālus, ar kuriem bija pilna šī istaba.

Vikrams veda mani garām gultai un apstājās iepretim vīrietim, kurš sēdēja pirmajā no trijiem krēsliem. Arī viņš, tāpat kā es, bija ārzemnieks, taču staltāka auguma – viņa garais rumpis un vēl garākās kājas

sēžot bija izstieptas, it kā viņš sēdētu vannā. Pēc izskata spriežot, viņam varēja būt kādi trīsdesmit pieci gadi.

– Iepazīsties ar Konkanonu, – Vikrams, pastumdams mani uz priekšu, teica. – Viņš ir no ĪRA.

Roka, ar kuru tika satverta manējā, bija silta, sausa un ļoti spēcīga.

– Pie dirsas ĪRA! – viņš pasludināja, runādams ar ziemeļīriešiem raksturīgo akcentu. – Es esmu olsterietis, no Olsteras Aizsardzības armijas, bet nevar tak gribēt, lai tāds pagāna švabraks kā Vikrams sajēgtu, ka tas nav viens un tas pats!

Man patika pašpārlicinātais zalgojums viņa acīs. Man nepatika pašpārlicinātie vārdi viņa mutē. Atņēmu roku un sveicinādams palociju galvu.

– Neklausies, ko viņš runā! – man sacīja Vikrams. – Viņš drausmīgi gvelž, bet es tev teikšu, svinēt viņš prot labāk par visiem ārzemniekiem, ko man gadījies satikt.

Viņš vilka mani tālāk pie nākamā sēdētāja, kurš bija gados jaunāks. Kad apstājās viņam blakus, jauneklis uzpakškinot aizkurināja hašiša *čillum*, kam uguni piešķīla vīrietis, kurš sēdēja trešajā krēslā. Kad pīpītē tika iesūkta sērkokociņa liesma, no *čillum* resgaļa pēkšņi izlēca uguns strāva, kas iekvēlojās jauneklīm tieši virs galvas.

– *Bom Šankar!* – Vikrams iebrēcās, neviļus pastiepdams roku pēc pīpes. – Lin, iepazīsties – Navīns Adērs. Viņš ir privātdetektīvs – es neākstos, Dieva vārds! Navīn, šitais ir Lins, tas čalis, par kuru tev stāstīju. Viņš pie būdeļniekiem strādā par dakteri.

Jauneklis piecēlās un paspieda man roku.

– Tu zini, – viņš ar šķību smaidu sacīja, – es neesmu nekāds dižais detektīvs, vismaz pagaidām.

– Tas nekas, – es pasmaidīju pretī. – Es neesmu nekāds dižais dakteris un diez vai jebkad būšu.

Trešais – tas, kurš bija piešķīlis uguni *čillum*, – ievilka dūmu un sniedza pīpi man. Es ar smaidu atteicos, un viņš to iedeva vienam no tiem abiem, kuri sēdēja uz gultas malas.

– Mani sauc Vinsons, – viņš teica, un viņa rokaspiediens bija kā liels, liksms kucēns. – Stjuarts Vinsons. Vecais, es par tevi esmu daudz dzirdējis... nu, baigi daudz!

– Par Linu ir dzirdējis *katrs* švabraks, – Konkanons iejaucās un paņēma pīpi, kuru viņam sniedza viens no abiem gultā sēdētājiem. – Vikrams

tak par tevi gvelž vienā gvelšanā kā tāda grūpija. Lins to, Lins šito un Lins, ellē, vēl kaut ko. Kas ir, Vikram, vai tu jau esi pasūkājis viņa metamo? Bija labs vai tā tikai muld vien?

– Jēziņ, Konkanon! – nodvesās Vinsons.

– Kas tad ir? – Konkanons bolīja acis. – *Kas ir?* Es tak tikai cilvēkam pajautāju. Vai tad Indija vairs nav brīva valsts, ko? Vismaz tajās vietās, kur runā angļiski?

– Neliecies zinis, – Vinsons man sacīja un atvainodamies paraustīja plecus. – Viņš tur neko nevar līdzēt. Viņam ir kaut kāds sūdabražla Tureta sindroms vai kaut kas tamlīdzīgs.

Stjuarts Vinsons bija amerikānis. Viņam bija spēcīga miesasbūve, plata, tīra seja un biezs, it kā vēja izpluinīts gaišu matu ērkulis, kura dēļ viņš izskatījās pēc jūras dēkaiņa, solo burātāja. Īstenībā viņš bija narkotirgonis, turklāt bizness viņam gāja no rokas – biju par viņu dzirdējis, tieši tāpat kā viņš bija dzirdējis par mani.

– Šis ir Džamals, – Vikrams, neceldams ne ausu par Vinsonu un Konkanonu, iepazīstināja mani ar vīrieti, kurš sēdēja gultas kreisajā pusē. – Viņš ievēd, smalcina, uztin un pīpē. Viena Cilvēka Teātris.

– Viena Cilvēka Teātris, – Džamals atkārtāja.

Viņš bija kalsns, acis viņam bija kā hameleonam, un kaklā karājās neskaitāmi reliģiski amuleti, ap rokām tāpat. Šī svētuma nohipnotizēts, sāku tos skaitīt, un, kad biju ticis līdz piecām lielajām ticībām, manas acis iemaldījās viņa smaidā.

– Viena Cilvēka Teātris, – es noteicu.

– Viena Cilvēka Teātris, – viņš atkārtāja.

– Viena Cilvēka Teātris, – es sacīju.

– Viena Cilvēka Teātris, – viņš atkārtāja.

Es jau būtu atkārtojis to vēl, taču iejaucās Vikrams. – Tas ir Billijs Bhāsu, – Vikrams paziņoja, ar žestu norādīdams uz nekustīgajam tēlam otrā pusē piesēdušo siko, ļoti tievo vīriņu ar krēmkrāsas ādu. Billijs Bhāsu sveicinādams salika kopā rokas un pēc tam turpināja tīrīt *čilum* pīpīti.

– Billijs Bhāsu ir sagādnieks, – pasludināja Vikrams. – Viņš tev sagādās visu, ko vien vēlies. Pilnīgi jebko, sākot ar meiču un beidzot ar saldējumu. Vari pārbaudīt! Goda vārds! Liec, lai viņš tev atnes saldējumu. Viņš atnesīs arī, tūlīt pat. Pasaki viņam!

– Es negribu...